

[Mimi Jakobsen]

finde os i, for vi har lavet en lov, og den skal overholdes, og vi mener det alvorligt. Det er det, vores ærinde i dag er fra forslagsstillernes side. Vi kommer jo ikke med 10 nye lovforslag, selv om dagsordenen ifølge formanden næsten ligner sådan noget, og det kan måske være rigtigt nok.

Det er vigtigt at understrege, at den styring, som også Venstre talte med nogen væmmelse om, er en forpligtelse for kommunerne til at leve op til det, og vi kan ikke ignorere, at der er så mange eksempler på, at de ikke gør det.

Og så er der altså også det igen, at de mennesker, vi taler om, de handicappede, der nu har fået fjernet hjemmehjælp, mulighed for indkøb og alt muligt andet, de ældre, ingen hornorkestre har. De har ikke nogen store organisationer til at gå ud og råbe og skribe. De har ingen fagforeninger. De har ingenting.

Det er derfor, man kan blive harm, og det er derfor, det er ekstra tarveligt, at man lader sådan noget gå ud over de mennesker. Og derfor er det ikke ligegyldigt, om vi går ind – kald det så at styre eller at sparke eller at appellere, eller hvad man vil, bare det virker.

CD er kommet med et eget forslag om, hvordan man kunne prøve at skabe retssikkerhed for de mennesker ude i kommunerne. Jeg ved godt, at det almindeligvis bliver regnet for et rigtigt betonforslag, det er for tungt og for besværligt og alt det her, med tilsyns- og ankeråd ude i kommunerne. Det er også muligt, at det er det.

Det, vi trænger til, er nogle advokater for de mennesker, nogle, der kan sikre, at det ikke er økonomiudvalgets økonomiske ramme, der er afgørende for, hvad behovet er hos fru Olsen, men at det er fru Olsens behov bedømt ud fra en fagkyndig vurdering, der siger: Det er behovet. Altså er det det, fru Olsen skal have.

Det kan godt være, at CD's forslag ikke kommer igennem, men jeg håber i hvert fald, at der er et flertal i Folketinget, der i en beretning vil tilkendegive, at ministeren må komme med et forslag, der overbevisende fortæller, hvordan vi sikrer de menneskers rettigheder, at de får efter behov.

Med alle de tal, alle har nævnt indtil flere gange om udviklingen på ældreområdet, mener jeg lige så godt, vi kan gøre os klart, at alle ikke kan få al service til enhver tid og gratis. Det mener jeg bliver situationen inden for ganske få år.

Med hensyn til betalingen for hjemmehjælp vil jeg godt sige, at hele den historie næsten er grotesk. Det hele startede med, at man drøftede at sætte betalingen ned, fordi det skulle passe ind i løsningen af samspilsproblemerne. Så kom Kommunernes Landsforening og sagde: Vi gider i hvert fald ikke opkræve 13 kr. i timen, aldrig på vilkår, så må I hellere gøre det gratis. Så gjorde man det gratis, og så kommer KL og siger, at nu er det hele gået i kludder, fordi det er blevet gratis.

Der ligger noget rigtigt i det, kommunerne siger om, at behovet er steget af den grund, men der ligger også mange dårlige undskyldninger i det. Bl.a. af den grund vil CD gerne sige til ministeren: Prøv i løbet af sommerferien at finde ud af, om det er teknisk muligt at genindføre betaling for hjemmehjælpen uden at ødelægge løsningen af samspilsproblemerne. Jeg vil gerne sætte sytten streger under det sidste, for den pris vil vi ikke betale; den er for høj. Men kan det lade sig gøre, så vil jeg gerne være med til, at vi overvejer politisk, om vi vil gøre det. Men det første må være at undersøge: Kan det teknisk lade sig gøre? Det vil jeg gerne opfordre ministeren til.

Hvad med hjemmehjelperne? Hvad med, at vi ikke kan få personale nok? Det er jo et af de problemer, man har hørt. Nu er der altså fyret en del hjemmehjælpere. Jeg mener ikke, der var noget som helst i vejen for, at man kunne sige: Vi respekterer, at en hjemmehjælper har et års uddannelse. Det er en faglig uddannelse, den skal vi ikke pille ved, den respekterer vi.

Jeg vil opfordre ministeren til at tage en forhandling med Lillian Knudsen og andre af disse fornuftige mennesker. Sig til dem: Vi respekterer jeres uddannelse, hvis I går ind på i jeres kommune at tage nogle langtidsledige, nogle bistandsklienter – kvinder er det jo typisk – der gerne vil have 1.000 kr. mere om måneden ved at tjene deres penge selv i stedet for ved at modtage dem passivt.

De mennesker skulle ikke udføre hjemmehjælpearbejde, men gå rundt og tage en kop kaffe hos et bestemt antal personer, som de kender og kommer tilbage til et par gange om ugen, tage franskbrød med, snakke, høre, hvordan det går, og sådanne småting. Det behøver man ingen faglig uddannelse for, og det kunne være et løft til begge parter, for det største sociale problem er stadig væk ensomhed.